

ОПИТ ЗА ЛЕТЕНЕ

Тодор Лозанов

БРОЕНИЦА ОТ ДУМИ

СТИХОВЕ

НАРОД

Народ във звезден прах заченат,
побратимен със гордите орли,
кален сред степите сурови
пред умореният ми поглед се топи.

Дали от тежка карма е обречен
и изкупува грешките на своите деди,
или пък демона на злото
разяжда нашите души.

Дошло е време да узнаем,
къде сме в този свят и накъде вървим?
Ела те пред олтара да застанем
и злото в себе си да умъртвим.

НЕСПОКОЕН СЪН

Във чашата наливам от кафето.

Добавям бучка захар.

Лъжичката в чашата

дрънчи.

На припек се отпускам и очаквам

на демокрацията светлите лъчи.

С гальовна песен някой ме приспива

със обещания за светли дни.

Чертае моята перспектива,

а аз блажен притворил съм очи.

Наливам от кафето. Добавям захар

Лъжичката... дрънчи.

Потъвам в сладка дрямка

и сънувам на демокрацията първите лъчи

В просъница отпивам от кафето

и чувам как във кофата с боклук,

човек с бастуна си ...дрънчи.

НОВИНИ

Във утринните новини съобщиха:

Дете с нож наръгало дете.

А ние се заслушваме.

Дали е нашето дете?

Не е!

Въздишаме със облекчение.

Във обедните новини съобщиха:

Самотна майка продала своето дете.

А ние се заслушваме.

Каква е майката?

Самотна е.

Повдигаме небрежно рамене.

Вечерни новини:

Загинали момчета на война

в далечна непозната нам страна.

А ние се заслушваме:

Дали са нашите деца?

Не са. Помахваме небрежно с ръка.

Редът се ден след ден ужасни новини,

А ние се ослушваме
потръпвайки от страх
за бъдещите дни
и все мълчим, мълчим.

ПРИШАЛЕЦ

До Столицата се дотътри трудно,

поел от близкия градец.

В кварталното кръчме приседна плахо.

Нали е пришълец. Дотича келнера.

- Една ракия. Да сгрее морната снага.

Отпи от чашата и сам потъна

сред разнородната тълпа.

Какво ли търси тук? Кого ли чака?

И няма ли къде да спре?

При свои хора да опъне

измръзналите колене.

Огледа се. Все непознати.

- Хей, келнер, пак ракия.

Да поотпусне страдала душа.

Жена му млада си отиде.

Остави го вдовец с невръстни,

палави деца.

А те пораснаха и пръснаха се

и пръснаха се като пилци.

Не се обаждат.

Сега се скитат по света.

Остана само изтърсака
и любовта на него си дари.

Надяваше се тайно да го догледа той
на старини.

Изучи го. Ожени го.

На работа го нареди.

А после...?

- Ще искате ли нещо?
- Пак ракия.

....натикаха го в затвора
за разправия с дрога, със жени.

Снахата, запиля се във чужбина с друг.

Продаде си детето да купи
щастие на новия съпруг

Потътри се по адвокати, по прокурори, съдии.

Със адвокатата се разбраха бързо.

Но с другите ...Не стигнаха пари.

Сега на свиждане го пускат всеки месец.

Продумат си по дума две...

Да беше малък, да му удари два шамара

и в къщи да го отведе.

А то осъден е на...знае ли се.

На години.

Каква ли стана тя?

- Хей, келнер , Дай шише ракия,
че трябва в къщи да се прибера.

СИРАК

- Пари подайте, моля!

Със тези думи те пресреща

потропвайки със дървения крак.

И продължава без да те поглежда

- Не искам да го правя.

От малък съм сирак.

С какво съдбата го ориса

да моли малкия хлапак.

Да моли за парче надежда

потропвайки със дървения крак.

Така минава всеки ден.

От ранно утро, та до късен мрак.

Той проси там на кръстопътя

Потропвайки със дървения крак.

А вечер бърза да зарадва

с изкарания през деня петак

невръстните си мили братя

потропвайки със дървения крак.

Защо съдбата го наказва
за грешките на своите отци?
Или продукт е на злините
изхвърлени от нашите души.

КИЛЪР

Притихнало селце въздишаше едва
през разкривените комини.

Дълбоки преспи сняг отделяха го от света
затрупвайки дворове и пъртини.

Крайселска къщичка. Оскъдна светлина.

Похлопване. Открехната врата.

Протегнати ръце . Разкъсана банкнота
събира своите половини.

Паролата получена. Не мина ден.

На стария перон мъж в черно яке
подава сгънат плик.

В плика част от договорената сума
с адрес и снимка.

На снимката – брюнет, усмихнат, младолик.

За навиците му, сам трябва да проучи.

С кого се среща и къде работи.

С кого си пие питието? Любимата жена?

Къде паркира скъпата кола?

Веднъж това да разбере. Нататък е лесно.

Какво ли клетникът е прегрешил?

Не знае и не пита.

Сега с друго е зает . Ще трябва да го различи

Сред черноризата му свита.

Улучи бинго!

На прицела попада младият брюнет.

Придърпва спусъкът.

Не бърза.

Да бъде всичко плавно.

След изстрелът- отчаян вик.

Трупът се свлича бавно.

И после...

...тишина.

Кървяща, виеща от болка тишина.

Задачата изпълнена.

Но стоп!

Какво проблесна в отсрещната страна?

Пак изстрел. Остра болка.

И после...тишина.

Изпуска снайпера.

Изпуска и последната разкъсана банкнота.

Задуха вятър.

На вятъра отиде

и неговата половина от живота.

СВРЪХДОЗА

Огледа се.

На пейката приседна бавно.

С треперещи ръце пристегна силно
тънкия маркуч.

Очите притъмняха.

Вената изпъкна.

Убождане...

Спринцовката изтласква
дозата в кръвта.

Отпускане и ...тишина.

Неземно блаженство
в безкрайна , гърчеща се тишина.

Последва спазъм.

Последва вик.

Спринцовката се плъзва

И се заби в калта.

Самотен , лунен лъч погледна плахо
през пролетната клонка.

Огледа се наоколо.

Погали младото лице

И спря на мъртвата ръка.

ЕМИГРАНТ

Гроб бащин остави
потънал във бурен,
обгърнат във вечна тъга.
Кому ли в чужбина си нужен?
Върни се във своя страна.

Отдавна забрави
и майчина ласка.
Забрави и млада жена.
Кому ли в чужбина си нужен?
Върни се във своя страна.

Деца си остави.
Загърби приятел.
Забрави и своя страна.
Кому ли в чужбина си нужен?
Очаква те родна земя.

ПРИЯТЕЛ

Не стреляй в гърба ми,
приятелю мой.

Не стреляй с думи,
когато си тръгвам.

Не влезнах със тебе
в словесен двубой,
не казах нечакани думи.

Кажете ми. Защо ме предаде?
Защо ме рани?
Не бяхме ли заедно с тебе
във радост, в беди?

Повярва на доноси долни.
На долни сплетни.
Набързо направи замяна-
приятелство старо
за мръсни пари.

Не стреляй в гърба ми,
приятелю мой!
Не стреляй, когато си тръгвам! .

СЪДБА

Вървя по път трънлив към своя връх
облян от лунна светлина.

Очаква ме жена в бяло.

Това е моята Съдба.

Дали за равностетка ме привиква,
за пътя ми по морната земя,
или призовка ще ми връчи
за пътешествие към вечни времена.

Не помня колко път изминах
да стигна своя връх,
да срещна своята Съдба.

А тя дори не ме погледна,
не продума.

Подаде ми папирусът на Ани
в очакване да разбере
дали ще го подмина бавно,
или ще взема да го разчета.

.

ПРОКОБА

По време на война родих се.

По време на война от този свят
ще си отида.

Не съм пророк да кажа,
че утре ще започне тя,
ала сърцето ми подсказва,
че цял живот живял съм във война.

От векове лъжепророци, с вълчи нрав,
облечени в овчи кожи,
за мир говорят и винаги си готвят за война.

Затънали в своята суета
насъскват с кикот и наслада
вещицата стара да вихри кървава коса.

Земята уморена, подгизнала от кръв,
обляна в майчини сълзи
за нашето бездушие безсрамно
дали ще ни прости?

ПРИСЪДА

Историята пак захвърли народите
по хлъзгавия, предвоенен кръстопът.

Объркани, с блуждаещи очи
отново трябва да налучкват
кой път да изберат.

Поведени от шепа , влюбени в себе си
военолюбци, мъже във униформи
по границите се тълпят,
оставили във домовете своите близки
във нищета и недоимък да пълзят.

Историо, защо мълчиш?!
Защо от кървавите страници
не виеш, не крещиш?
Защо не ни припомняш за войните,
за милионите загинали по кърравия път?

Ако вината е в нас, че ходим с вързани очи,
че вярваме в брътвежи непристойни
на недонаправени лъжци.
За нашето безхаберие бездушно

присъда тежка, справедлива отсъди.

За нас, за нас и нашите отци.

ПРОСТИ МИ

Във свещникът догаря бавно
свещичката запалена за Теб
и огънчето ми подсказва
по-често да извършвам стария обред.

Благодаря ти , Майко!
Благодаря за майчиното мляко,
за ласките с които ме дари,
за думите, напътствията мъдри,
за пътя към доброто що разкри.

Прости ми, Майко,
моля те прости!
Забързан в тичащите дни
забравям вечер благодарност да изкажа
за миговете с които ме дари.

Прости ми, Майко,
моля те прости !
За грешките по земния ми път.
Прости ми, Майко, моля те прости!

МЪЛЧАНИЕ

Народ със меч
прокарал кървав път
до днешните земи.
Премерил гордо ръст
с империи велики.
Сега мълчи.

Народ останал глух
за екота на конските копита.
Останал сляп за костите на
своите деди.
Сега мълчи.

Народ навел глава.
С протегнати ръце.
С подвити колене.
Сега мълчи.

Народ смирен с блуждаещи очи.
Мълчи. Мълчи. Мълчи.

СЕНКИ В СТАРИЯ ДОМ

РАЗКАЗИ

Г Ю М Ъ Т

Последната каруца изтрополи по калдъръмените улици на подпаления град и спря на възвишението. Хората жално загледаха доскорошния си труд обгърнат в пламъци. Вятърът разкъсваше стелещия се дим и погледите се спряха на опожареното училище, съборената камбанария, пресъхналата чешма, запустелите улици...

Зурлите и тъпаните подгониха конете и всички потънаха в неизвестното.

Бъдещето ги посрещна смълчано в непознатия град. Конете бяха само кожа и кости. Стопанинът побърза да ги продаде. Пълните с ечемик чували се спогледаха уплашено. Продадоха конете, а хората нямаше какво да ядът.

Стопанинът пощади чувалите и в дългите нощи изсипваше част от съдържанието им в нощвите и хората приготвяваха гъста резлива течност.

„Боза, боза-а-а!“

С тези викове започваше всеки ден на Гюма.

Посрещаха го с радост. Децата подтичваха и весело повтаряха “Боза-а-а!”.

Стопанинът не ги гонеше.

Гюма беше щастлив. Крачка по крачка, улица след улица, заедно със стопанина обикаляше целия град. Вечер насядали до огнището, всички наблюдаваха, как събраните през деня пари се разделяха на три купчини:

едната за ечемика, втората за храна на домашното и третата - най-голямата за дома.

Ден след ден.

Месец след месец.

Гюма опозна града и с радост прие решението, техният дом да бъде изграден до църквата.

Започна нов живот.

Напуснаха наетата къща и всички заживяха в свое, собствено мазе, оградено от здравите основи на новостроящия се дом.

Сега Гюма имаше и други задължения. С него хората носеха вода от далечната чешма за майсторите. Как се ядосваше стопанина, когато виждаше драскотини по неговата снага. Наказваше виновника, а след това с нескрита обич лъскаше тялото му докато не изчезне и последната драскотина.

Не беше завършен домът, а собственика нае магазин в центъра на града. Сега Гюма трябваше да се пази от чираците, с които обикаляше по улиците.

Стопанинът застана зад чекмеджето с парите.

Третата купчина растеше всеки ден. От нея заделяха пари за наема на магазина и за pistolетите, които ги пазеха.

С купчините растеше и страхът на Гюма.

Стопанинът нае още един магазин, и още един, и нямаше насита.

Купчините ставаха все по-големи.

Спокойствието изчезна.

Гюма се застояваше за дълго на лавицата.

Един ден стопанинът не плати и пистолетите простреляха Гюма за наиздание.

Захвърлиха го в мазето на новопостроения дом , а стопанинът замина на фронта.

КОКАРДАТА

Стопанинът дължеше живота си на Кокардата и тя знаеше това.

Двамата се разбраха когато холерата притисна стопанина в калта зад телените мрежи. Бялата ръка на лъскавите ботуши я посочи през оградата и стопанина видя искрица живот в нея. Отразените от трицветния емайл лъчи на късното есенно слънце се спряха на хлътналите му очи и той усети, че ще живее.

Кокардата.

Стопанинът я запази за себе си. Другата откъсна от подгизналата фуражка на изстиналия труп и я подаде през телената мрежа.

Получи парче хляб.

Парче надежда.

Парче живот.

Изпсува.

Изпсува ботушите.

Изпсува холерата.

Изпсува гнусната война.

Кокардата му спечели парче живот и той знаеше какво да прави. Знаеше , че всичко зависи от тях двамата.

Когато сутрин санитарите изнасяха труповете, той вече лъскаше свалените от фуражките кокарди. Не размени само своята.Щом ботушите се сменяха край оградата той я показваше и започваше пазарлъка.

Част от хляба предлагаше на останалите живи.Предлагаше срещу
всичко:

Пари.

Часовници.

Брачни пръстени.

Предлагаше им парчета живот.

Войната свърши и стопанина се завърна.

Припечеленото от войната скъта в Раклата.

РАКЛАТА

Беше захвърлена на прогнилия от времето таван. Спомените я напуснаха и не искаше нищо от бъдещето. Дразнеха я само паяжините, които безцеремонно опипваха тялото ѝ, промъкваха се през процепите и изпълваха празната ѝ утроба. Дразнеше я и ненаситния дървояд, който ръфаше измъченото ѝ тяло.

Раклата.

На каква почит се радваше в Стария дом. След смъртта на жена си стопанина я пренесе в голямата стая. Постави я срещу камината, до леглото си. Всеки ден гладеше снагата ѝ. Отваряше внимателно капака и с часове се взираше в трудната ѝ утроба. Там беше цялото му богатство.

Безкрайни мигове на наслада изпитваше Раклата, когато стария стопанин сядаше до разгарялата се камина, изваждаше лулата си и чакаше да види какво ще направи седналия срещу него длъжник. Колко се радваше Раклата, когато нещастникът вадеше кибрит и поднасяше запалената клечка към лулата на стопанина.

Това беше неговия провал.

Стопанинът не прощаваше никому.

Вземаше главня от камината, поднасяше я към лулата си и жадно всмукваше тютюневия дим. Раклата виждаше как с догарянето на кибритената клечка, изгаряха надеждите на длъжника.

Нищо не можеше да го омилостиви.

Това бяха най-хубавите години в Стария дом.

Синът провали всичко.

Онова нахално щабс-офицерче, което нямаше жал никому.

Раклата го намрази от деня, в който той бръкна дълбоко в утробата ѝ и извади наполеоните.

От този ден стопанинът не излезе от стаята. Придърпа Раклата до леглото си и двамата мислеха, че нищо не може да ги раздели.

Раздели ги смъртта.

Раклата я видя да влиза след смяната на парите. Видя и стопанина за първи път объркан.

След три дни мъки нейния благодетел издъхна.

После се случи най-страшното.

Разровиха утробата ѝ, измъкнаха вече ненужните банкноти и с тях покриха безжизненото тяло на покойния ѝ господар.

Раклата разбра, че дни наред е носила умрял плод.

СТАЯТА

Наричаха я Слугинската.

С прости, варосани стени, в миналото Слугинската стая носеше радост на много сърца. Сега зиналия дърворед позволяваше на ветровете да устройват своите оргии.

Как ѝ се искаше да разкаже на някого всичко, което беше преживяла през годините.

Отшумели години.

Когато ремонтираха Старият дом, за нея построиха отделна дървена стълба. Стопанинът се досещаше, че неговия син често изкачва стълбата за да навести слугинчето.

Стопанинът умря.

Същата година продадоха Стария дом.

Купи го евреина. Хитра лисица беше евреинът. Още с настаняването си, изби врата от коридора за Слугинската стая. Неговият син нямаше защо да се качва по дървената стълба.

Евреинът увеличи заплатата на слугинчето.

Заедно с новият господар в Стария дом влезна страхът. Разположи се в стаите и започна да властва. Притискаше хората и ги караше да шепнат.

Колко ли време щеше да властва страхът?

Подгониха го ботушите.

Нахълтаха безцеремонни, разюздени, жестоки.

Изгониха евреинът и настаниха фабриканта.

Започна безкрайно веселие. Само в Слугинската стая се криеше страхът. Ако се чуеха стъпки по стълбите страхът бягаше в кухнята. От там ботушите го подгонваха в задния двор.

В едно сбърка страхът. Не разбра, че един ден може едновременно да се чуят стъпки от двете страни.

Този ден дойде.

От Слугинската стая изведоха студента. Издаде го кашлицата. Той беше слабо, хилаво момче с дълги костеливи ръце, които нощем разлепваха позиви по мрачните сгради на смълчания град.

Слугинчето остана само.

В самотните вечери викаше мъката. Тя се оказа лоша съквартиранка. Нощем изцеждаше очите на момичето, крадеше сънят му и го тласкаше към спринцовката с морфина.

Войната свърши и животът в Стария дом замря. Нямаше го слугинчето, изгониха ботушите а фабриканта потърси услугите на пистолета си.

В Слугинската стая влезна тишината.

ПА П К А Т А

Папката бавно се плъзна по зеленото сукно и спря в края на масата. Още не беше успяла да се опомни, когато в кабинета нахълта тишината. Тя подгони приглушените от дебелия килим стъпки и заедно със стария си познайник - мрака, се настани удобно в меките кресла. Папката знаеше, че сега отвсякъде ще пропълзят спомените.

Едни и същи спомени.

Само старият часовник с монотонен глас делеше времето на минало и настояще. Този глас я върна в една друга нощ. Тогава я посрещна страхът. Захвърлена на масата, затисната със стар будилник, сред цигарения дим тя видя студента. Две кокалести ръце обгръщаха осакатените крака.

Студентът-окървавено петно пред мръсната стена.

Дадоха му три минути. Три минути да стане предател.

“Три минути!” - крещеше старият будилник.

“Три минути !” - виеше тишината.

„Говори!”

Петното се разля, потопа стария будилник и със злоба го захвърли в стената.

Будилникът спря и тишината избяга.

В килията нахълтаха ботушите.

Папката усети дебели, мазни пръсти да изписват върху нея “смъртен”.

Навиха я на руло и я понесоха след осакатените крака.

Тези спомени измъчваха Папката и тя знаеше, че ще ги носи винаги в себе си.

ЗАРОВЕТЕ

Ботушите изпратиха фабриканта да въдворява ред в новите земи, а те останаха да се разпореждат в Стария дом.

Пак беше война.

Още по-страшна...и по жестока.

Старата кръчма, чуждите хора и войнишката пот замениха скъпите локали, охранените лица и френските парфюми с които беше свикнал фабриканта.

Пропи се.

Докато все още можеше да мисли, преписа част от имотите на госпожата и с останалото започна играта.

Заживя със зарове.

Войната беше усещане, а зарове живот.

Щом станеше от игралната маса, фабрикантът се затваряше в тъмната стая и по цели часове оставаше сам.

Тези, които мислеха, че преглежда интендантските книги се лъжеха.Лъжеха се и тези, които го съжаляваха, че е оставил младата си жена в Стария дом.

Фабрикантът живееше със зарове си.Дългите му пръсти с часове гладеха гладката им повърхност.Всяка дръскотинка го караше да тръпне. Вземаше лупата, разширяваше драскотината и на мястото на финия пращец поставяше късче олово.После покриваше оловото със същия фин пращец, премесен с лепило и започваше да гали белите зарове.

Месеци наред печалбата растеше.

Нахалното щабс-капитанче разкри играта.

Фабрикантът прибра заровете в седефената кутийка и потърси друга компания. Там властвуваха петте карти.

Когато проигра остатъка от имането, започна да залага войнишката мъка. Складовете бяха неговата хазна. Не му търсеха отговорност. Ботушите бяха зад него. Те искаха да бъде далеч от жена си.

Войната свърши и фабриканта се потътри по изровените от войната пътища към Стария дом.

Госпожата го прие, но пари не му даде.

Фабрикантът заложи големите късове черен мрамор закупени за семейната гробница.

Заровете го подведоха.

От вълнение той не разбра, че малките късчета олово останаха в седефената кутийка.

Фабрикантът потърси услугите на пистолета си.

Заровете се плъзнаха от изстиващите ръце и се свряха под излъскания чамов под.

И К О Н А Т А

Иконата.

Изкривена от времето с напукано от годините лице, тя наблюдаваше как хората ровеха шкафовете, блъскаха се в коридорите и приглушено говореха, сякаш мъртвата беше в стаята.

Нямаше защо да вземат отпечатыци от празната чаша.

Нямаше криминална история.

Госпожата се самоуби...

Когато заваля силно Иконата разбра за намеренията ѝ. За първи път от години насам госпожата не прогони мрака. Само светкавиците се плъзгаха по стените на стаята, спираха се на измъченото ѝ лице и щом чуеха бълбукането на виното в чашата, изчезваха през прозорците.

Дъждът спря.

Госпожата се взираше в чашата с вино. Иконата я проследи, как отива до сейфа, вади малкото шишенце и без да брои капките бавно изсипва съдържанието му в чашата.

Очите им се срещнаха и Иконата видя страх в другите очи.

След миг всичко се превърна в спомен.

Женитбата на госпожата със стария полковник беше спомен.

Спомени: златисти пагони, бляскави саби, изпънати мундири..., загорели войнишки тела.

Погребението на полковника - също спомен.

Венчавката с фабриканта - спомен.

Спомени : черни фракове, шум на банкноти, смях на кокетки,
банкетни зали, пътувания в чужбина, силни мъжки тела и ...

Всичко за нея.

Всичко около нея...

Въртележката на живота

Въртележката се завъртя силно.

...и после войната... .

След войната, фабрикантът потърси услугите на пистолета си.

Въртележката спря.

Взеха фабриките. Отнеха земята, а бижутата госпожата продаде
сама. Не продаде само Иконата. Поколения бяха расли с нея, а тя нямаше
на кого да я остави.

Месеци наред Иконата се питаше докога ще издържи госпожата.

Дъждовната вечер ѝ даде отговор.

Иконата видя, как изгасна погледа на госпожата.

ДНЕВНАТА

Когато изнесоха госпожата от Дневната, Старият дом осиротя. Прахът се плъзна по стените, опуши прозорците, посипа вещите и заживя с тишината и мрака.

Един след друг обитателите на Стария дом бяха напуснали този свят.

Потърсиха наследници.

Нямаше.

За него си спомни комисията. Заповедите ѝ бяха точни и ясни. В едната стая - семейство с две деца. В другата стая - семейство с две деца.

Предоставиха Дневната за общо ползване.

В нея бяха останали само старата камина, олющените френски тапети и протрития чамов под. Имаше такъв окаян вид сякаш тук не беше кипял живот.

Кой щеше да разкаже на новите обитатели за хитрите очички на стопанина, който прекарваше жертвите си до камината, пушеше лулата си и делеше хората на платежоспособни и некадърници. А евреина, слугинчено, похотливия кикот на ботушите, кръшната снага на госпожата, фабриканта, студента...

Сега хората бяха други. Нямаха време за стари истории.

Сутрин излизаха рано, а вечер потропваха по олющения под и се затваряха в стаите си.

Дневната се отчужди от тях.

Какво им пречеше да поставят нови тапети, да запалят камината, да постелят зеленото сукно на масата и спокойно да разговарят ?

Защо не я обикнаха ?

Тези хора не бяха градили Стария дом, не бяха се грижили за него, а искаха да го притежават.

Всички го искаха.

Г Ю Л Е Т О

Увиснало на железните въжета, Гюлето застрашително се полюшкваше над Стария дом.

Изпълняваше заповеди.

Сенките в Стария дом, като луди се лутаха в опразнената му утроба.Никой не ги чуваше, никой не им обръщаше внимание.

Никой не смееше да застане на пътя на Гюлето.

То беше палачът.

Захвърленият Гюм потъна сред прахоляка.

Раклата се радваше, че най-последно заедно с нея Гюлето ще смаже и дървояда, който години наред разяждаше тялото ѝ.

Времето беше отнесло силите на Слугинската стая и тя рухна при първия удар.

Заедно със заровете, Кокардата се запиля някъде под дюшемето и не смееше да се покаже.

Дневната злорадствуваше. Хората не се разбраха и Гюлето им отмъщаваше.

От Стария дом остана само Иконата.

Една стара жена я прибра.